

den uhyre Fordel, at man ved en Beskatning som den, vi foreslaar, virkelig skaffer sig Penge, kan indløse Statslaansobligationerne og øve en overmaade kraftig Indflydelse til Fordel for den danske Valuta. Vort Forslag er ikke en Film, det er noget haandgribeligt, noget, man kan tage og føle paa. Og synes man saa, der mangler noget, vil man beskattede Luksusforbrug og den Slags Ting ved Siden af, saa findes der jo flere Maader, man kan ramme det paa, bedre end ved en Foranstaltning, der, som jeg har sagt, efter vor Mening ikke rammer det virkelige Luksusforbrug. Saa maa man tilrettelægge en Beskatning paa det virkelig store Forbrug eller en Særbeskatning paa de meget store Avancer, som muliggør et Luksusforbrug; men det skal ikke være med 2—3 pCt., men klækkelige Procenter, Afgifter, der kan føles, og som virkelig vil betyde det, man siger er Formaalet, nemlig at bringe Luksusforbruget ud af Verden. Saadanne Veje maa man gaa, hvis man, som man har sagt, vil noget i den Henseende. Det har Regeringen ikke vovet, et virkeligt Angreb paa Fraadserne og Fyldbøtterne vover den ikke.

Ved det Tvangslaan, som foreslaas ved dette Lovforslag, baandlægges Penge. Det er maaske dog værd at nævne, at der ogsaa foregaar en Konfiskation ved denne Baandlæggelse, nemlig en Konfiskation af Renter. Jeg ved, at Venstre er stærkt interesseret for Ordet Konfiskation, og jeg vil til dets videre Brug erindre om, at man ved dette Lovforslag konfiskerer Folks Renter af en saa og saa stor Kapital gennem tre Aar. Man har talt om, at vi vilde konfiskere Formuerne, hvilket jo efter det Forslag, vi har forelagt, ikke er rigtigt. Vi vil inddrage en Afgift, konfiskere noget af Renten af visse bestaaende Formuer, og jeg kan ikke se, at det er værre end at konfiskere Renter af Penge, som man tvinger Folk til for en Tid at indbetale i Statskassen.

Jeg har allerede sagt, at Forslaget om de Handelsrejsende har Muligheder for at blive gennemført. Vi kan i Princippet tiltræde det, skønt vi vil forbeholde os i Enkelthederne at overveje og undersøge det nærmere. Vi synes nemlig, at der kan siges at være noget urimeligt i den betydelige Forhøjelse af Afgift, som man paa lægger danske Borgere, der i Forvejen udøver Næring her i Landet, betaler deres Skatter, har Næringsbevis o. s. v. Men dette skal jeg henstille til nærmere Overvejelse, idet vi, som sagt, i Princippet ikke

har noget imod det, der er Hovedsagen med Lovforslaget: en Forhøjelse af de Afgifter som udenlandske Handelsrejsende betaler. Men dette Lovforslag er man vel paa det rene med er ingen Valutaforanstaltning.

Saa er der endelig Valutacentralen, som jeg erkender giver nogen Adgang til Oplysning og ogsaa aabner en Mulighed for Begrænsning af rene Valutaspekulationer. Jeg ved ogsaa, at man i Nationalbanken mener, at dette Lovforslag vel kan faa nogen Betydning, men naturligvis ikke en overvældende. Det er vist meget beskedent, hvad man ved det kan naa i Retning af Indflydelse paa Kronens Højde. Det er selvfølgelig helt andre Forhold, nemlig vor Handelsbalance, som i første Linie øver afgørende Indflydelse paa Valutatilstandene. Jeg kan ikke forstaa Rigtigheden af, hvad Lovforslaget foreskriver, at Valutabeløb, som er erhvervet af Folk, kun skal kunne kræves indbetalt i Valutaegaliseringsfonden, for saa vidt de er erhvervet efter 1. Januar 1924. Hvis man virkelig vil øve nogen Indflydelse paa de Spekulationsbeløb, der findes hist og her af fremmed Valuta, er der ingen som helst Rimelighed i kun at slaa ned paa dem, der har erhvervet disse Beløb i de sidste 3 Maaneder; hvorfor ikke de sidste 4, de sidste 6, de sidste 12 eller et andet Antal Maaneder?

Saaledes er der utvivlsomt Enkeltheder i Lovforslaget, som er lidet rimelige. Men hvad der efter vor Mening er det vigtigste, er, at Forslaget ikke aabner den Adgang til en rimelig Begrænsning af Importen, som en saadan Centralisering af Valutahandelen kunde iværksætte. Nu hørte jeg nok, at den højtrædede Handelsminister anbefalede Forslaget paa en meget stilfærdig Maade, omtrent med de Ord, at et saadant Forslags Gennemførelse kunde i hvert Fald ikke skade. Det er en noget betinget Anbefaling, og vi kan maaske ogsaa strække os til at sige, at skade kan dette Forslag formentlig ikke. Men det var vel egentlig Meningen med denne store samlede og vidt udskregne Valutaplan, at den skulde gavne, det var Meningen, at den skulde øve Indflydelse; men de Forslag, der foreligger, bortset fra Guldindløsningsloven, har, som sagt, kun en meget ringe Forbindelse med det, der er Formaalet for den hele Staahej.

Skønt vi altsaa ikke anser dette Lovforslag i mindste Maade fyldestgørende, vil vi dog meget gerne, navnlig paa dette Omraade, medvirke til en Tilvejebringelse